

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 glđ., za pol leta 8 glđ., za četrt leta 4 glđ., za en mesec 1 glđ. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 glđ., za pol leta 6 glđ., za četrt leta 3 glđ., za en mesec 1 glđ. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 glđ. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1,6. uri popoldne.

Štev. 38.

V Ljubljani, v petek 15. februarja 1889.

Letnik XVII.

Nemiri v Rimu.

△ Laška vlada ni bila pripravljena na izgred delavcev. Tako poroča „Moniteur“, da je dekla rekla zjutraj nekemu poslancu: „Ne hodite na ulico, ker danes bode revolucija.“ Iz tega se razvidi, da je vrelo med nižjim ljudstvom, in vendar vlada ni storila v takem slučaju potrebnih korakov. Crispi pač nima časa, da bi se pečal z delavskim vprašanjem, ker prva točka njegova je boj proti cerkvi. In sedaj se je obrnilo javno mnenje proti njemu, osobito onih, katerim so delavci storili mnogo škode. Vlada torej žanje, kar je sejala. Porabljali so delavce in ljudi, ki radi brez dela živé, za vsakovrstne demonstracije, in sedaj so jim ti vzrasli čez glavo. Škode je nad 300.000 frankov, mnogi tujei so v strahu zapustili Rim, in kakor poroča neki liberalni list, je celó kralj potrj vsled tolikega hrupa.

Pomenljivo je, da so med razsajaleci zapazili tudi nekega vseučilišnega profesorja, ki je nekda delavcem polagal besede na jezik.

Pred desetletji so liberalni časniki mnogo pisarili o slabi papeževi vladi v Rimu. Ali bodo sedaj molčali, ko vidijo slabe nasledke italijanske politike? Pod papežovo vlado ni bilo lakote niti pouličnih nemirov, kakor pod sedanjo vlado, ki je porabila že milijone cerkvenega premoženja. Krivičen denar nima teka!

„L'Italia ha fame“, Italija strada, to je géslo, s katerim se socialisti in iredentovci bojujejo proti Crispiju in kraljestvu. Na vseh shodih „lige miru“ slišijo se te besede. Še nobeden minister od l. 1848 ni takih poskušanj delal z davki kakor Crispi. Kitajski zid je postavil italijanski trgovini s Francijo in tako malone uničil izvožno italijanskega blaga v sosedno republiko. Po južni in srednji Italiji se kisa vino v sodih, manjka jim posode za olje, posestniki ne morejo prodati svojih pridelkov, delavci nimajo zaslužka. Ministerski predsednik je v svoji „visoki“ politiki in v boji proti cerkvi pozabil na socialno vprašanje, kakor sploh vse liberalne vlade.

Italija strada, ker „visoka“ politika potrebuje mnogo vojakov in denarja. Davčni vijak vedno bolj

pritiska in množi občno bedo, s to pa tudi nezadovoljnost.

V Faenzi so bili dne 8. januarja vsi vojaki na nogah zaradi nemirov ljudij, ki so zahtevali kruha in vdiral v pekarije. Iz Ferrare so tamošnji poslanci brzojavili ministru notranjih stvari in ga prosili pomoči proti delavcem, ki so pretili s silo. V Milanu je sedem tisoč delavcev kričalo „ò lavoro, ò distruzione“, dela hočemo ali pa razbijamo. Kmalu potem je nad pet tisočev lačnih delavcev po Siciliji prosilo kruha.

Več poslancev z otoka Sardinije je hotelo odložiti svoje mandate, ker vlada ni hotela ničesa storiti za olajšanje revščine in so poslanci zgubili vso veljavo pri narodu. „Tribuna“ je dne 19. jan. pisala, da je celó v mirni Parmi tri do štiri tisoč delavcev razgrajalo po ulicah in zahtevalo „dela in kruha“. Vojaki so morali narediti mir.

V Rimu je bilo sicer tudi pod papežovo vlado več tisoč „poveri“, ki so dobro poznali cerkveni koledar in o shodih nadlegovali tujece. A ti „reveži“ so bili le komarji, ki nadlegujejo ljudi, nikakor pa ne politični razgrajalci. Po samostanih in drugih dobrodelnih zavodih dobili so potrebne hrane.

Papež Sikst V. še je imel za slučaj „lačnih dni“ (alle sventure del popolo) v angeljski trdnjavi tri milijone skudov (à 5 frankov 10 cent.) v zlatu gotovine. To so bili še zlati časi v primeri s sedanjo bedo v Rimu. Tako pa ne pišejo le katoliški, temveč tudi liberalni listi, ki sicer proslavljajo zjedinjeno Italijo.

Socialno vprašanje je Ahilova peta liberalizma, tembolj pa za Crispija in „postavno“ Italijo. V zbornici so se poslanci ustrašili groznega primanjkljaja, kakor zajec kače ropotače, vendar opozicija nima pravega poguma, ker bi se sicer začel trgati ves hrib italijanske slave, ki bi ne pokopal samo Crispija in sedanje zbornice.

Sin južnih pokrajin je v bedi in revščini strasten in neukrotljiv. On pozna svoje sovražnike, ki mu kratijo vsakdanji kruh. Lačni dnovi v Italiji pa so se šele pričeli. Kdaj bode konec?

Socialni red in socialnih demokratov program.

IV.

Socialni red na Francoskem je močno po željah socialnih demokratov, kar zadene šolo, volilno pravico in še marsikaj drugega, vendar je mirú in zadovoljnosti vsak dan manj. Zakaj to? Socialisti odgovarjajo: Glavna stvar še ni izpolnila se, in to je prenešenje lastnine in posestva na proletarijat. Kadar se to zgodi, doseglja bode Francija mir, ki ga zdaj zeló pogreša. Mi jej ga iz srca privoščimo, pa smo prepričani, da pojde tako, kakor v prvi prekuciji. Nekaj časa se bode vse mešalo in vrtilo, nekoliko stotisočev jih bode pri tem poginilo, in kadar bode vse se utrudilo in omagalo, porabil bode najsilovitejši in najbolj zviti priliko in bode, ko nekda Napoleon — sam vladar. To naj socialisti pomislijo, da se ne bodo prepozno kesali.

Italija tudi napreduje na programu 1789. leta in vera je srečno odpravljena in delavci so zadovoljni, kakor nam kažejo poročila iz Rima.

Te zgodovinske črtice smo samo zato navedli, da smo na podlagi fakt dokazali naše načelo: socialni red brez vere pelje vselej v odvisnost, sužnjost in nesrečo.

Svetujemo torej socialnim demokratom, naj vero postavijo zopet v svoj program in naj ga poskusijo na podlagi vere zvršiti. Na ta način je mogoče jim priti do zaželjene sreče, po programu brez vere pa je nemogoče, ker je zgodovina zoper to z dejanskimi dokazi.

K temu zgodovinskemu samosilnemu razvoju socialnega reda, na kateri socialni demokratje stavijo vse svoje nade, še to pristavimo, kar se pa vže samo po sebi razume:

Hudi živelj v socialnem redu se razvija naprej kakor dobri živelj, to je gotovo, a razloček je konečno velikanski. Poglejmo vzgled iz narave: Drevo pomladi ozeleni in požene cvetje. Tukaj je začetek razvoja. Kmalu se prikaže za cvetom mali sad; tak sad se razvija dan za dnevom ter raste in lepši in

LISTEK.

„Glasbena Matica.“

Veselo se je jelo razvijati slovensko gibanje novejši čas tudi na polji glasbenem. Reči moramo, da s probujo narodno probudil se je Slovenec v istej meri za glasbeno umetnost. S koliko radostjo sprejeli so pred leti Slovenci vsako pesnico Slomškovo, Riharjevo, Potočnikovo, Vilharjevo . . . Komaj ugledavši beli svet udomačila se je širom domovine. V novejšem času pa je dobila glasba v Slovencih dokaj širšo podlago. Kako je bilo to mogoče, me vprašate. Viribus unitis — po društvih. Za cerkveno petje deluje plodonosno že nad desetletje društvo cecilijansko, še obsežnejši delokrog pa si je postavila „Glasbena Matica“. Pred nami leži poročilo tega društva za l. 1886—1888. Iz njega posnamem, da je glavni namen društvu izobraževati Slovence v glasbi na narodni podlagi. Res je sicer, da je glasba kot umetnost internacionalna, oliko v glasbi vendar vsak narod podaje svojim članom v svojem jeziku; tako je tudi prav. „Gl. M.“ si je —

rekel bi — izvolila trojno pot, po kateri želi rojake slovenske uvajati v glasbeni hram. Najprvo ustanovilo si je društvo že pred leti glasbeno šolo, kjer se goji v raznih oddelkih petje v zvezi s teorijo in harmonijo, dalje sviranje na glasovir, gosli in na druga godala in pihala. Z ozirom na število gojencev in na napredek, ki se je pokazal lansko leto, smelo priznamo, da ima ta šola lepo bodočnost. Glavno korist od nje ima večinoma le Ljubljana. A če pomislimo, da se tu šola mnogo dijakov z dežele, in imajo tudi ti odprta vrata v glasbeno šolo, nam to daje vzroka dovolj agitovati, da se tudi izvan Ljubljane več zanimanje pokaže za „Gl. M.“. Če mi je prav znano, vsprejemajo se v prvi vrsti otroci udov v to šolo. Želeti bi bilo, da rodoljubi toliko podpró naš glasbeni zavod, da se bodo vsaj nekateri zmožnejši, za glasbo posebno nadarjeni dečki ali deklice vsprejeti mogli tudi brezplačno v glasbeno šolo. Iz lastne skušnjave vem, kako sem hrepenél kot dijak prvega gimnazijskega razreda po glasbeni šoli! Novcev ni bilo, in nada iskrena je vsaj leto dni počivala mrtva v srci. Vrstniki moji izza polpreteklih časov se sigurno še spominjajo, kako težko je bilo takrat v glasbi le po

nekoliko izobraziti se. In komur se je posrečilo, srkal je v sé glasbeno oliko v tujem jeziku . . . Usojam si torej priporočati slavnemu odboru „Gl. M.“, naj uvažuje ozirajoč se na dejanske razmere naše, kakor tudi na finance društvene, željo mojo, ter po moči odpira vsaj nekaterim dijakom vsako leto glasbeno šolo brezplačno. V svesti sem si, da bode tako ravnanje društvu na deželi pridobilo novih dobrotnikov in podpornikov.

Druga pot, na katero je zakrenila „Gl. M.“, vodi nas v — koncertno dvorano. Tako tudi mora biti. Glasba naša naj ne živi le med šolskimi stenami, prodira naj tudi med širni svet. To se zgodi najlažje po koncertih. Hvala Bogu! Oni časi so minoli, ko se v našem društvenem življenju ni mogla dati „beseda“ brez tuje pomoči. Ob raznih prilikah imamo „besede“ v domačem jeziku, na domačih tleh in kar je največ: z domačimi močmi. A seči moramo dalje. Skrbeti nam je, da se prava umetnost ob takih prilikah pokaže. Doslej se je na to morda premalo oziralo. Prav temu nedostatku pa mora v bodoče opomoči „Gl. M.“. Začetek je srečno storjen. Osmega julija lansko leto — čas seveda ni bil primeren — pričala je utlačeno polna

Kaj čuda torej, ako so vse naše peticije za versko šolo le golo vpitje. Če imamo že doma v našem obližji take nasprotnike naših teženj, kaj še višje. Odkritosrčno povem: s tako prijateljnostjo ne pridemo daleč. Odločnosti je potreba, četudi propademo, propadli bodemo častno. — To v pouk, kako daleč smo prišli s svojo popustljivostjo.

iz Trsta, 11. februarija. (Da se razumemo! — Slovenska predstava. — Vreme.) V zadnji številki „Edinosti“ stoji, da se ji očita od slabo poučene strani, da so „generali brez vojakov“; da se mi ne bode moglo reči, da komu kaj očitam, kar ni res, moram odgovoriti nekoliko besedi za sporazumljenje. Če sem stavil hitro besedo „nekaj zastopnikov „Edinosti““, s tem nikakor nisem mislil voditeljev in prvih zastopnikov ali odbornikov „Edinosti“, kateri so bili pri osnovanji podružnice sv. Cirila in Metoda na Greti pričujoči, in katerim priznava vsak Slovan v Trstu in okolici veliko požrtvovalnost in ljubezen do domovine, ne samo z besedami, ampak tudi z dejanji, in vsak tudi vé, da se oni gospodje veliko trudijo in delajo na korist in prospéh Slovenstva v Trstu in okolici, za kar vsa čast njim! — Bilo je pa takrat na Greti tudi par zastopnikov ali odbornikov „Edinosti“, kateri so pa samo namestniki ali poverjeniki za Trst in okolico in te je imel v mislih pisatelj onih besedi, da so „generali brez armade“. In mislim, da mi tega nihče ne bode tajil, da so bile one besede resnične. Imen imenovati nečem, ker „nomina sunt odiosa“, ali velikokrat sem že slišal, da bi marsikak odbornik „Edinosti“ lahko storil precéj, da, veliko več, kakor pa stori, da bi namenu društva lahko mnogo koristil v tem ali onem oziru.

Naj navedem samo par primerov: Poverjeniki „Edinosti“ stanujejo v kraju, od koder pošiljajo stariši svoje otroke večjidel le v italijanske šole, akoravno bi jih lahko pošiljali v slovenske šole; dotični poverjenik vé in vidi vse to, če pa molči, če bi lahko marsikaterega očeta poučil o tej zadevi, pa tega ne stori, tak ne zasluži biti ali odbornik ali namestnik ali poverjenik društva, ker njegovega namena ali noče ali ne more pospeševati. In zadnjič, ko je bil na Greti osnovalni odbor za podružnico sv. Cirila in Metoda, ali ne bi bil mogel kak tak poverjenik ali odbornik tudi iz svojega kraja zbrati nekaj mož skupaj, poučiti jih, jim povedati, zakaj stvar gré, kakega bi bil gotovo vjel, saj niso ravno redki. Mogoče, da je to storil, pa pri zboru je bil „general brez vojakov“, katere je vse pustil doma, akoravno bi jih bil lahko kaj s seboj pripeljal. Morebiti bi se jih bilo tudi kaj prijelo; če pa sam pride k zboru, ko bi še lahko druge s seboj pripeljal, ne rečem veliko, pa nekaj gotovo; gotovo tak poverjenik „Edinosti“ ne stori vse svoje dolžnosti.

Take „generale brez armade“ je dotični mislil, nikakor pa ne vodstvo ali odbornike „Edinosti“, kateri vedno in povsod delajo na prospéh društva in imajo vedno njegov namen pred očmi. Mislim, da toliko zadostuje za sporazumljenje.

Tržaško „Podporno in bralno društvo“ je v soboto priredilo v gledišči „Fenice“ dramatično predstavo, pri kateri pa so delovali, kakor je bilo že naznanjeno, člani slovenskega dramatičnega društva iz Ljubljane. Igrali so igro „Revček Andrejček“, katera se je že pri vas tako ponesla z izvrstnim vspehom; najbolje pa je igral sam „Revček Andrejček“ gosp. Borštnik, kar mu je občinstvo tudi z obilno pohvalo potrdilo. Ravno tako pa so bili pohvaljeni od občinstva tudi drugi igralci in igralke — in vsak gledalec se jih še dobro spominja in želi, da bi imel kmalu zopet priliko slišati jih in opazovati.

Obžalovati moramo samo to, da je bilo vreme ravno po dnevi tako slabo, da je mnogo občinstva izostalo, katero bi bilo pri lepem vremenu gotovo prišlo, kar bi bili tudi jako želeli društvu, katero je priredilo predstavo zato, da bi si moglo čisti dobiček za zastavo prihraniti.

Vreme je bilo ravno v soboto jako burno — najprej dopoldne dež in potem je popoldne sneg z burjo prav dobro neslo — tako, da je bilo v nedeljo zjutraj vse mesto belo, in še danes se je sneg poznal po strehah, ki je pa potem kmalu izginil. Po hribih okoli mesta pa je še vse belo in istrjanski hribi so doli do Pirane sneženi.

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

V Ljubljani dne 12. februarija.
(Konec.)

Predno nadaljuje poročevalec g. Ravnihar poročilo o mestnem zakladu, pozove gospod župan poročevalce posameznih odsekov, naj stavijo svoje predloge.

V imenu personalnega in pravnega odseka nasvetuje dr. Mosché, da se leta 1889 za sprejem v občinsko zvezo ljubljanske občine plača kakor doslej 100 gld., za meščanstvo pa 150 gld., kar zbor brez ugovora odobri. Dalje nasvetuje gospod dr. Mosché, ker ni upati dobiti za sedaj odmerjeno malo plačo pripravno osebo za družega magistratnega svetnika, da se razpiše mesto tajnika s plačo 1200 gld. in dveh desetletnic, ker je le upati, da se pridobi kaka mlajša juridična moč. Zbor pritrdi. Dalje nasvetuje dr. Mosché, da se ustanovi mesto konceptnega pristava s plačo 750 gld., kajti vedno se od vlade zahteva več statističnih poročil, katerih uradnim magistratnim osebam, preobloženim z drugim delom, ni več mogoče zmagovati. Župan je že moral lansko leto najeti za to potrebno moč proti nagradi, ali še bolj potrebna bode, ker se imajo pričeti priprave za ljudsko štetje, katero se bode vršilo l. 1890. To delo bode naklonilo veliko opravila, sploh pa bode treba dobiti novo moč za šolstvo in tudi za vravno arhiva, tedaj naj se to mesto takoj ustanovi in razpiše.

Mestni odbornik g. Hrasky želi plačo za to novo mesto ustanovljeno z 800 gld.

Ko je gospod župan izjavil, da ista vendar ne sme presežati plače koncipista, zbor Hraskyjev predlog odkloni.

Dr. Mosché nadalje nasvetuje, da se dovoli otrokom iz prvega zakona umrlega mestnega fizika dr. Kovača, Dragotinu in Viljemini, konkretna penzija letnih 175 gld., čemur zbor pritrdi.

Dr. vitez Bleiweis-Trsteniški nasvetuje v imenu policijskega odseka, da se po nasvetu mestnega fizikata ustanovi mesto stalnega zdravstvenega sluge, kateri bi bil tega posla popolnem vešč. Plača letna naj se mu določi na leto s 400 gl., dve petletnici po 60 gl. in se mu dá vsako leto od magistrata obleka, kakoršno imajo drugi mestni služahniki, samo da nosi na rokavu rudeči križ, kar zbor odobri.

Potem poročevalec gosp. Ravnihar nadaljuje svoje poročilo, rekoč, k točki IV. pri mestnem zakladu je splošno omeniti, da magistrat izkaže potrebnost in pokritje s prebitkom okroglih 8500 gl.

Pri razpravi rednega proračuna nasvetuje g. dr. Tavčar, naj se izbrše svota za mesto stražmeštra, ki itak toliko let že popolneno ni, čemur pa se odbornik g. Valentinčič protivi, češ, da se bode letos organizovalo redarstvo in bode morda, če se po občni želji pomnoži, vendar stražmešter potreben; predlog dr. Tavčarja se odkloni.

Dr. Mosché želi, da bi se v rednem proračunu že skrbelo za plačo tajnika, kateri se je danes nastavljal, ne za plačo družega mestnega svetovalca, katero mesto se itak opusti, naj se tedaj preustroji proračun v tej zadevi.

Pri izrednih troških želi mestni odbornik g. Hribar, naj bi se poskušala električna razsvetljava, ker pogodba s plinovim društvom leta 1889 neha. Zato naj bi se izvolil poseben odsek peterih udov.

Mestni odbornik g. Valentinčič pa temu odločno ugovarja. Kakor znano, traja pogodba s plinovim društvom ljubljanskim še 8 let. Mesto ima doslej 350 plinovih svetilnic, pa 165 petrolejnih, katerih je 100 v mestu. Za mesto velja vsaka plinova svetilnica 1 kr. na uro, petrolejna pa 1-65 kr., torej ima mesto za teh 100 svetilnic troškov na leto do 1859 gld., plinova svečava pa, ako bi se uvedla po vsem mestu, veljala bi le 1083 gld., tedaj za 700 gld. manj, kot petrolejna razsvetljava. Ako bi se bila plinova razsvetljava povsod po ljubljanskem ožjem mestu že uvedla, bila bi ista danes za mestno blagajno tako že zastoj, kajti investirati bilo bi le treba kapital 18.000 gld., katerih polovico plača po pogodbi plinovo društvo, tako bi se svota, katero izdà mestna občina, obrestovala jako izvrstno po 8% na leto. Poleg finančnega efekta pa veče i dolžnost mestni zbor, da velja enaka pravica za vse davkoplačevalce, da imajo vsi tudi enako razsvetljava, namreč kolikor mogoče sveto. Naj se tedaj prične razgovor s plinovo družbo.

Podžupan g. Petričič upravičeno toži, da je plinova razsvetljava za privatne konsumente jako

draga, velja namreč 4½ kr. za eno svetilnico na uro (Klici: Najdražja na vsem kontinentu!), tedaj podpira predlog g. Valentinčiča, želi pa, da bi se oziralo tudi pri razpravah na zasobne porabljive plinove svečave.

Župan Gasselli opomni, kakor mu je naznanil načelnik stavbenega urada g. inženér Duffé, da se je že vprašalo društvo za plinovo razsvetljava, kako bi se ista mogla v Ljubljani uvesti v obč. Pri glasovanji sprejme se predlog Hribarjev, da se izvoli za uvedenje električne razsvetljave odsek peterih mestnih odbornikov v eni prihodnjih sej mestnega zbora.

Vremenska hišica, želi mestni odbornik gosp. Hribar, naj bi se postavila namestu pred „Rudolfinum“, v „Zvezdo“ naproti Radeckijevemu spomeniku, temu pa ugovarja mestni inženér g. Duffé iz tehničnih ozirav, istotako odbornik Hrasky, ker meni, da je predlagana svota premala, da bi se moglo za isto kaj pristojno lepega napraviti; gosp. dr. Mosché pa iz ozira, da bode itak treba „Zvezdo“ regulovati in nji pritegniti gotovo kos Kongresnega trga ležočega naproti dvorcu, dokazuje, da bi tedaj nastavljanje vremenske hišice bilo le začasno v „Zvezdi“. Predlog, da se vremenska hišica postavi pred „Rudolfinum“ potem obvelja.

Pri izdajku za novi cesarski most (namestu dosedanega tako zvanega mesarskega) priporoča odbornik inženér Hrasky, naj bi se v tej zadevi delovalo z največjo energijo, da se delo za most vsaj toliko pospeši, da se ob ugodnem času stavijo vsaj stranski zidovi, ki bodo nosili most, naj bode isti potem ali železen ali kamenit. Ako se delo hitro ne prične, bode ta postavka izvanrednega proračuna postala zgolj le paradna.

Dr. Tavčar smatra to svoto v istini kot paradno v izrednem proračunu in si je v svesti, da bode v tej obliki tudi obstala, kajti letos se ne bode nikako zidanje tega mostu začelo, torej je tudi popolnem nepotrebno sploh kako svoto za napravo mostov stavljeni v proračun mestni. Pač pa bi se ne branil, da se postavi svota za predpripravo del in za to bi zadostovalo po mnenji govornika gotovo 3000 gld.

Odbornik Hrasky pa meni, da ne gré izbršati nastavljene svote za novi most. Vsaj temelj, ako se dobro deluje, bode se lahko še letošnje leto ob ugodnih poletnih mesecih postavil.

Mestni odbornik Valentinčič opozarja na to, da je že mestni zbor ob slovesni priliki 40letnice sklenil, da se dosedanji tako zvani mesarski most nadomesti z novim, ali železnim ali zidanim, in da ima nositi ime presvetlega vladarja na večne čase. Sploh pa opomni govornik, ali naj se zida novi most ali ta odnese, ker sicer bode se podrl.

Poročevalec g. Ravnihar pravi v imenu odseka, ali naj se dovoli vsa svota, katera je nasvetovana, ali pa sploh nič.

Mestni zbor potem odkloni predlog dr. Tavčarja in pritrdi nasvetu finančnega odseka, da se dovoli za zgradbo tega mostu kot prvo plačilo 35.000 gld.

Pri točki zaradi poprave magistratnih poslopij slika mestni inženir Duffé, da je posebno ena hiša magistratna v jako slabem stanju in da se bode tu težko z nastavljenjo svoto izhajalo. Treba bode vrediti slaba stanišča, uvesti vodovod itd.

Predlog se potem odobri brez razgovora in ko se še odkloni predlog g. Hribarja, naj bi se napravil tlak mesto na sv. Petra cesti v Kolodvorski ulici, ki ima dosti večji promet, se seja pretrga in odloži konec obravnav na drugi dan.

Dnevne novice.

(Presvetli cesar) je podelil stotniku I. vrste pri pešpolku kralj Milan št. 97, gosp. Jakobu Čaučig-u, plemstvo s pridevkom „Krasnidol“.

(Grof Taaffe) praznuje danes desetletnico svoje ministerske službe. Klubi desnice državnega zbora bodo mu čestitali po deputacijah.

(Stolni kapitel) je danes Nj. eksceleciji premilostnemu knezo-škofu vnovič izrazil iskreno sočutje in obsodbo ostudnih laži in surovosti, s katerimi te dni prečudno združeni farizeji in soduceji blatijo katoliško deželo, črnijo Ljubljano pred svetom in žalijo višjega duhovnega pastirja. V jedrnatem nagovoru je mil. gosp. proš. dr. Klofutur šibal to početje ter vpel primerno tolažilo z besedami Tertulijanovimi: „Semper Christus inter duos latrones crucifigitur.“ Bilo je vedno tako.

